

Taniec i korowód

Taniec i korowód to regularne następstwo rytmicznych kroków albo podskoków według określonych reguł. Zarówno tańcowi, jak i korowodowi towarzyszy muzyka. W tańcu można okazać radość. Już w starożytności tańczono przy radosnych wydarzeniach, takich jak obchody zwycięstwa, uczty, dożynki, wesela. Również Biblia wspomina o tym. Taniec był również najwymowniejszą formą okazywania uczuć religijnych. Dzięki rytmice ciała i dźwięków jest cielesnym wyrażeniem tego, co myśli duch. Z drugiej jednak strony umożliwia myśli te ukryć i ochronić. Bóg nadał kosmosowi ruch, który taniec naśladuje. W życiu starożytnych Greków, w naukach pitagorejczyków oraz w kulturze hinduskiej taniec odgrywał szczególną rolę. Również chrześcijanie próbowali nadać tańcowi sakralne znaczenie i usprawiedliwić go sakralnie. We wczesnym chrześcijaństwie taniec był zwalczany przez Ojców Kościoła. Wynikało to ze skojarzenia go z orgiami pogańskimi. Ale w średniowieczu powoli zaczęto wprowadzać „taniec sakralny”. Nie został włączony do liturgii, ale tkwił w jej kontekście. Do obchodów Wielkanocy i innych dni świątecznych wprowadzono staceczny korowód i zabawę kleru w piłkę w krągankach albo na dziedzińcu rezydencji biskupiej. Starożytne tańce i korowody najprawdopodobniej niewiele różniły się od tańców współczesnych ludów Wschodu. W krajach misyjnych podejmuje się próby włączenia tradycyjnych tańców kultowych do liturgii. Dla św. Augustyna taniec jest współbrzmieniem wszystkich gestów i tonów w wiecznym pokoju.